

Naar Paragrafen ikke medtager de i den nugældende Ret opstillede Undtagelser fra Forligsmæglingens Nødvendighed, for saa vidt angaar Sager, der anlægges af Embedsmænd i Anledning af ærerørige Beskyldninger, og civile Sager, der anlægges af eller mod Ministerierne eller Øvrighedene, er Grunden hertil den, at Forligsmægling selv i saadanne Tilfælde ikke paa Forhaand kan siges at være helt hensigtsløs.

Det kan her endnu bemærkes, at ifølge § 481, 4de Stykke, er Forligsmægling unødvendig, naar Arrestforfølgning finder Sted som særskilt Sag.

§ 140.

Det maa betragtes som en selvfølgelig Konsekvens af Forligsmæglingens Offentlighed, at Forbudet i Frd. 10de Juli 1795 § 41 mod at føre Vidner om Parternes Erklæringer under Forligsmæglingen dermed bortfalder.

§ 141.

Med Hensyn til Tidspunktet for Forligsmæglingen bemærkes, at det efter Omstændighederne, jfr. § 143, vil være tilstrækkeligt, at den foregaar forinden Domsforhandlingen.

Af Bestemmelsen om Berømmelse følger, at Forligsklagen maa være skriftlig.

Efter Ordene i 2det Stykke skal Udeblivelsesdom ikke kunne gives, naar Indklagede lader møde, selv om det er uden Føje, at han undlader at give Møde personlig, eller den Fuldmægtig, han sender, er ukvalificeret.

I Henvisningen til §§ 222—224 ligger, at den, der paa Grund af Udeblivelse er dømt i Henhold til Forligsklagen, men ønsker Sagen genoptagen, maa rette Begæring derom til vedkommende Underret. Afslaa Begæringen, kan han rejse Kære efter § 289. Gaar Kendelsen derimod ud paa at bevilge Genoptagelsen, maa derved Udeblivelsesdommen være bortfalden og Retten have at prøve Forlig, samt, hvis Forlig ej opnaas, henvise Sagen til Landsretten.

§ 142.

Ifølge denne Paragrafs 1ste Stykke kunne Parterne, naar de have lovligt Forfald eller bo uden for Underretskredsen lade møde for sig ved en hvilken som helst uberygtet og myndig Fuldmægtig, alt-saa ogsaa en Sagfører.

Ifølge § 276 skal Dommeren i *Underretssager* mægle Forlig „forinden Sagen

optages“. Det beror altsaa paa Dommeren selv, om Forlig skal prøves i det første eller i et senere Retsmøde. Heraf følger, at der kun vil kunne blive Spørgsmaal om de i nærværende Paragraf ommeldte Følger af undladt personligt Møde ved Forligsmæglingen, naar Dommen enten i Forbindelse med Berømmelsespaategningen eller ved senere særskilt Meddelelse har tilkendegivet Parterne, at han agter at prøve Forlig i det og det bestemte Retsmøde, og den ene Part desuagtet undlader at møde personlig i dette.

§ 143.

Om Indholdet af nærværende Paragrafs første Stykke, der dog er indskrænket til kun at angaa Landsretssager, da den Omstændighed, at Underretten selv prøver Forlig, gør dets Regel overflødig for Underretssagers Vedkommende, kan anføres, hvad der bemærkes i Motiverne til det tidligere Udkast med Hensyn til dettes § 157, 1ste Stykke: Naar undtages visse særegne Procesarter, er det efter den gældende Ret det almindelige, at Retten først efter Sagens Optagelse til endelig Dom undersøger, om Forligslovgivningen er behørig iagttagen. Kun for saa vidt en særskilt Procedure og Paakendelse af Formaliteten er forlangt af Parterne, afviges der fra denne Fremgangsmaade. Hermed er imidlertid forbunden den Mislighed, at en hel Proces kan spildes derved, at Sagen ender med Afvisning paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen, en Ulempe, der i det ny, paa Umiddelbarhedsprincipet byggede System vilde være endnu langt føleligere end i den skriftlige Procedure. Det bestemmes derfor her, at Retten, selv om der ikke fremsættes Formalitetsindsigelser, forinden Domsforhandlingens Berømmelse af egen Drift har at undersøge, om Forligsmægling har fundet Sted. Ved den Afgørelse, som herom træffes paa det nævnte Trin af Sagen, maa det da have sit Forblivende.

Om den i Paragrafens Slutning givne Bestemmelse, som gaar ud paa, at Forligsklagens Indhold ikke er til Hinder for en senere Udvidelse eller Forandring af Søgsmålsgrunde eller Paastande skal, ligeledes i Tilslutning til det tidligere Udkasts Motiver, følgende bemærkes: I den herskende Retspraksis vaages der over Efterlevelsen af den Grundsætning, at intet af en Sags Realitet kan paakendes ved Retten, som ikke først har været Genstand for Forligsmægling. Det hænder derfor